

РЕЙ ОЛДРИДЖ СТОМАНЕНИ КУЧЕТА

Превод от английски: Григор Гачев, 1997

chitanka.info

Аандред чакаше в изходната камера. Беше тясно. Едва имаше място за него, за коня и за кучетата. Въздухът беше застоял, смърдеше на машинно масло, озон и хидравлична течност. Кучетата бяха възбудени, телата им прозвъняваха при допир едно с друго — метал срещу метала, от време на време се чуваше гръмовна глъчка.

— Спокойно, милички, спокойно, кученцата ми — мърмореше Аандред, доколкото грубият му глас можеше да звучи успокоително. — Дроум е малко по-бавен тази вечер, не както обикновено. Знам, знам, кротко, ето сега, скоро, скоро... — Кучетата притихнаха в очакване, само от време на време някое от тях се извиваше нетърпеливо, сподавено проскимтяваше.

Аандред се пресегна към лакътя си, натисна панелното капаче и откри светлинното табло. Погледна светлините — всички блестяха в спокоен зелен тон, само едно от тях примигваше кехлибарено — мониторът на обонятелния преобразувател на Амбър. Е, не е толкова зле, помисли си той, едва ли ще изостане от хайката тази вечер. Амбър беше сладко кученце, не беше глезено и придирчиво, то ще си тича с цялата глутница дори и нослето му съвсем да откаже.

Дроум заговори, използвайки прекия канал.

— Всички по местата, Ловецо!

Аандред мразеше звука на гласа от замъка в главата си. Това беше натрапено, чуждо и агресивно присъствие. То значеше и напомняше, че Аандред е собственост на Дроум. Тази вечер гласът не беше така гладък и притворен както обичайно. Стори му се, че в мазните тонове долавя нотка на загриженост. „Добре, каза си. Страдай, чудовище. Страхувай се.“ На глас обаче изрече само:

— Да!

Аандред яхна коня си — красиво оформена от черна стомана грамада. Закрепи се на седлото, затегна ключалките, натисна лостовете, включи армираните кабели в каналните гнезда. Кучетата подскачаха възбудено, готови да хукнат напред, конят се изправи на задните си крака, изплашен. Аандред се наведе, юмрукът му изтрещя в главата на животното. Изхвърчаха искри, но конят се успокои.

— Идиот — измърмори Аандред. Конят беше само едно привидение на някогашно благородно животно и той щеше да го мрази дори и да го яздеше всяка нощ през следващите седемстотин години. И то на свой ред нямаше да го обича за разлика от кучетата — беше или

прекалено глупаво, или прекалено високомерно, за да се обвързва по такъв начин.

На трегерния панел над изходната порта светлината премина от червена в кехлибарена и после стана зелена. Тежките врати се отвориха с грохот. Хайката излетя навън в звездната светлина, кучетата звънтяха и ехтяха, блъскайки се едно в друго в шумния си устрем напред. Глъчката бе оглушителна за момент, после животните се подредиха във верига едно зад друго по затревената пътека, която се спускаше надолу към Зелените Поляни. Аандред се обърна и погледна назад към Дроум: замъкът се извисяваше огромен и сив на фона на звездното небе, хилядата му вити кули стърчаха като бодли на гърба на разгневен таралеж. За момент погледът на Аандред се замъгли, така силно го задави омразата. Той потръпна, сгърчи се и после рязко се изправи на седлото, съсредоточавайки вниманието си върху хайката.

Аандред не обичаше коня, но все още обичаше да язди. Смъртта и после безплътното му превъплъщение преди седемстотин години бяха стеснили кръга на удоволствията. Неумолимите води на времето бяха отнесли със себе си много от онова, което се беше съхранило в него, но това влечение беше останало. Да препуска след дузината кучета под черното небе, хладният вятър да развява металните кичури на косата му и да издува късото наметало, земята да кънти и бяга под неговия галоп, нетърпеливият рев на глутницата да пълни ушите му с приятната си музика... всичко това бе все още хубаво. Той би могъл да се засмее, но смехът му сега беше налудничав рев, подобаващ на Господаря на Хайката. И това вече не му доставяше удоволствие.

Гласът на Дроум отново прозвуча в главата му:

— Надолу към плажа, откъдето духа вятърът, Аандред! Там е мястото, където тролът ги е забелязал да излизат на брега на Владението.

Аандред докосна лъка на седлото и Кримсън — водачът на глутницата — смени посоката и поведе запъхтените псета по нова пътека надолу към морето. Тя вървеше по стръмни ронливи скали, осеяни начесто с издълбани от ерозията дупки. Хайката стремглаво прескачаше тези препятствия, и се носеше вихрено напред в безгрижен устрем. Рискът доставяше огромна наслада на Аандред. Нека конят да стъпи в празното! Долу в пенестите вълни го очакваха острите скали! Височината беше огромна и ударът при падането щеше да бъде

достатъчно силен, за да пръсне като крехка черупка дори и якото стоманено тяло на Аандред. Той изрева от възторг, но след това си спомни за кучетата и удоволствието му се изпари. Замени го загриженост. Той отново докосна лъка и Кримсън намали темпото, започна по-грижливо и бавно да избира пътя.

— Добро куче — прошепна Аандред.

Когато стъпиха на твърд пясък в подножието на скалата, той отново остави кучетата да се разгърнат в широка верига и бесният им лай огласи околността. Хайката профуча шумно с дрънчене в северна посока по тясната плажна ивица. Червената луна се появи над Морето на островите.

Аандред почти беше забравил задачата, когато Дроум проговори отново.

— Слушай внимателно инструкциите, Аандред — каза замъкът. — Убий всички с изключение на един! Остави един жив, за да го разпитам!

Аандред се намръщи.

— Какви оръжия имат? — попита той, мислейки за кучетата. Удивяваше се на себе си, че не се беше сетил да запита за това по-рано. „Мъртъв съм от прекалено много години!“, помисли си той.

— Няма нищо, което да те обезпокои. Няма ядрени оръжия, няма силни експлозиви. Няма да имат време да копаят капани, да устройват клопки. Проста работа. Внимавай да няма грешки!

Хромираните зъби на Аандред изскърцаха в металната уста. Арогантността на Дроум все още го вбесяваше, дори и след толкова много години. Това беше наистина забележително, като се има предвид колко силно бяха избледнели другите емоции, които все още можеше да изпитва. И все пак той още вършеше това, което му нареждаше Дроум. И сега постъпи така. Укроти кучетата, накара ги да замлъкнат, настрои хода на коня така, че той да стъпва на приглушаващи въздушни възглавници. Нощта утихна и застина в мълчание...

Когато пристигнаха на мястото, където плячката беше дошла от морето, кучетата обградиха основата на скалата като стоманена вълна. Те бързо откриха пещерата, където беше скрита лодката и извлякоха примитивния съд на лунната светлина, дращейки, разкъсвайки, ръмжейки. За няколко минути той се превърна в купчина парцали и трески. Аандред изпита известно съжаление. В онези стари дни, когато

беше все още човек и мъж, той с удоволствие се беше занимавал с навигаторското изкуство и добре разбираше от лодки, а тази — макар и проста на вид — бе добре измайсторена, грациозна.

Кучетата подушиха следата и се втурнаха надолу по плажа към дънера на изсъхнала хвойна, върху чиито мъртви клони се изливаха струите на малък водопад. Тук скалата бе разделена от дъре, което имаше излаз нагоре към високия бряг. Кучетата се наблъскаха в тясното дефиле, образувано от склоновете на дърето, прескачаха се и скимтяха, следвани от Аандред на грамадния си кон.

Тъмнината беше плътна. Аандред пренастрои обичайния си зрителен обхват, преминавайки на инфрачервено зрение. Сега виждаше кучетата като пенести червени водовъртежи в мрака; вентилационните отвори на двигателите им блещукаха по-ярко. Припомни си инструкциите. Когато нападат плячката, трябваше да внимава много, иначе Дроум нямаше да получи жив пленник, за да го разпитва. Кучетата бяха прекалено стръвни — те често чупеха зъбите си върху армираните хълбоци на изкуствените елени, които бяха обичайната им плячка. Този път нямаше да е така — в сравнение с изкуствените животни човешката плът и кости бяха далеч по-крехки.

Бяха се изкачили на върха на дърето и пред тях се откри пуст равнинен терен с ниски храсти тук-таме. На четвърт миля напред се чернееха първите дървета на Димлорнската гора. Аандред отново забави кучетата и увеличи мощността на коня си. Когато се изравни с Кримсън, погледна водача отстрани. Кучето го гледаше недоумяващо и в очите му се четеше мълчалив въпрос.

— Съжалявам, кученце — прошепна Аандред, — само този път...

Той достигна края на гората пръв. От кучетата го делиаха петдесетина метра. Пришпори коня по мрачната пътека и само няколко секунди по-късно се оказа на полянката, където беше лагерът на плячката. Аандред нахлу шумно през клоните, които заграждаха откритата площ, и видя пет-шест от Примитивните, които се обърнаха към него изненадани. Те се бяха подслонили под клоните на ниско приведено върбово дърво. Но един бе на пост в средата на полянката. Това беше висок, строен и слаб човек, който насочи арбалет към Аандред и пусна стрелата. Острието се удари в бузата му и със силно бръмчене рикошира към дърветата. Аандред изрева от болка: стрелата

беше само одраскала метала, но той беше гъсто импрегниран с псевдонервни окончания. Аандред имаше чувството, че бузата му бе разпрана; той се обърна, дръпна рязко юздите и конят се втурна стремително към мъжа... когато Аандред се обърна секунди по-късно, човекът бе само една потръпваща кървава маса.

Останалите се движеха мъчително бавно: трима пълзяха към дърветата, надявайки се да се скрият там, двама седяха на местата си под върбата с глупави изражения на лицата. Само един — по-точно една жена, облечена в парцаливи дрехи с ресни, се беше изправила на крака. Вместо да бяга обаче тя нападна Аандред, размахвайки някакъв кривак. Тъй като тя беше най-удобната цел, Аандред обърна коня в нейната посока, кривакът се удари безпомощно в рамото на коня, и в следващия момент Аандред вече я беше сграбчил, метнал на седлото пред себе си и прегазил върбовото дърво. Двамината под него загинаха на място, конят се разигра и, изправяйки се на задните си крака, се освободи от заплетените клони.

Кучетата пристигнаха — все още смълчани — и се изсипаха на поляната. Конят се стресна и отново се изправи, махайки мощните си предни крака, заставайки на задните. Аандред едва не изпусна жената в разгорещената сюррия псета. Сякаш за да го ядоса, тя се изви и загърчи като червей в ръцете му. Металните пръсти се свиха. Тя се задави, пое остро въздух и притихна.

— Добре — прошепна той, извеждайки коня на поляната. — Дроум не се нуждае тя да е здрава, достатъчно е да е жива.

Докато си говореше сам, кучетата откриха останалите живи Примитивни и от тъмните кътчета под дърветата долетяха приглушени кратки писъци на предсмъртна агония. Всичко свърши злоещо бързо. Кучетата се появиха отново на поляната, от муцуните им капеше нещо, което на лунната светлина изглеждаше черно.

Конят затанцува неспокойно и копитата му отново попаднаха върху останките на убития часови. Чу се злокобно смразяващ звук и жената изплака ужасено, потресено. Аандред нанесе нов, още по-мощен удар върху главата на коня.

— Проклето създание — изръмжа той и подкара животното извън гората. Дори не се обърна, знаеше че троловете ще се заемат с останките. От всички призраци, които обитаваха Замъка Дроум, най-ниско бяха паднали те. Най-грозни бяха техните души, най-

отблъскващо — тяхното падение. Те щяха да му бъдат благодарни. Но той не се нуждаеше от тяхната благодарност. Намираше я за противна, ненавистна.

По обратния път кучетата бяха спокойно. Сега те си играеха, подскачаха, лаеха и игриво се хапеха едно друго. Аандред се радваше на тяхното веселие. Той дори за момент погледна към приказния павилион, кацнал върху назъбена скала на стотина метра навътре в морето. Към него водеше вито мостче, изваяно сякаш от паяжини. По него блестяха мънички светлинки. Красиво, помисли си. Черната вода, разплискваща се под моста, скриваше от очите му водния трол, който беше забелязал хората да пристигат с лодката си и доложил за това на Замъка.

Жената на седлото пред него помръдна. Аандред забеляза, че под парцалите се крие тесен, мускулест кръст. До този момент тя не беше проговорила нито дума. Той не знаеше дали тя изобщо може да говори. Ако можеше, сигурно желаше да го прокълне. Вдигна рамене и продължи.

Жената мълчеше и когато хайката стъпи на дългия, тревист хълм пред Дроум. Портата се отвори, преди те да са стигнали прага. Кучетата се втурнаха вътре с радостен лай, Аандред ги последва спокоен и невъзмутим. Пленницата избра точно този момент да се разбунтува наново. Влизайки Аандред я раздруса и тя прекрати борбата си, отпусна се, като че ли омекна в ръцете му. Внезапно той почувствува смъртно опасение. Дроум щеше да го накаже жестоко, ако тя умре преди замъкът да я подложи на разпит.

Изведнъж си представи какво би трябвало да е почувствувала тя, приближавайки огромната порта — черната зъбата паст на Дроум се отваря, за да я погълне завинаги! Глупости, премина през главата му. Остарявам, сигурно съм на път съвсем да се износя.

Понесе пленницата към залата за аудиенции на Дроум. Кучетата го следваха по петите. Според правилника трябваше да ги остави в специално отделеното за тях помещение. Но ги взе отчасти за да подразни Дроум, а и защото те прекарваха по-голямата част от времето самотни в това помещение. Освен това те така се радваха, когато бяха с него. И бяха послушни и възпитани; нямаше да изцапат коридорите или да плашат гостите. Като че ли пък имаше гости. В Дроум гости не бяха идвали от четиристотин години. Е, кучетата можеха да изплашат

другите духове, които също като него витаеха из замъка, обаче Аандред не го беше грижа за тях.

Тялото на жената беше вдървено, очите ѝ — затворени.

— Можете да отворите очи — каза той. — Не е необходимо да посрещате края си в мрак!

Очите ѝ се отвориха. Бяха големи, зелени. Пълни с омраза и печал и Аандред съжали, че беше проговорил. Обзеха го неприятни чувства. Спря се внезапно, кучетата се притиснаха до краката му, объркани. Какво беше това чувство? Не можеше да определи завладелите го емоции, отдавна не беше чувствувал нищо. Не беше ли това вина? Състрадание? Абсурдно! — помисли си той и отново закрочи.

На втората площадка на широкото стълбище, водещо от Сребърната бална зала към Залата за аудиенции на Дроум, срещна Мермус — Краля на троловете. Тролът притисна гръб към рубинената стена, очите му, приковани върху кучетата, издаваха страх. Мермус носеше изключително грозна телесна форма: ниска и дебела, тумбеста, с кожа от сиво-зеленикава пластмаса с брадавици, заострена глава с „изваяни“ като от тесто черти на лицето. Червената му уста висеше отпусната. Взираше се в Аандред и малките му присвити очички блестяха.

— Месце за огъня, а? — запита той.

Аандред изпита огромно отвращение. Задави го гняв, но преглътна отговора си и отмина. Какъв смисъл имаше? Мермус беше също като него.

Тролът понечи да го последва, обаче кучетата, усещайки враждебността у господаря си, се обърнаха и оголиха окървавените си зъби. Мермус се завъртя и се отдалечи бързо, но не преди Аандред да забележи омразата в очите му.

Всички се мразим един друг тук, помисли той. И защо ли пък не? Всички сме омразни същества!

На най-горната площадка на величественото стълбище три грациозни елфи му препречиха пътя. Телата им бяха като изваяни от скъпоценни камъни — бистри, полупрозрачни. Направата беше наистина майсторска — механизмите вътре не се виждаха, а същевременно ясната и силна светлина на огромните полилеи безпрепятствено минаваше през тях. Те блестяха като студени,

прекрасни брилянти и такава беше и тяхното мнение за себе си. Въпреки външния им вид кожата им бе нежна и топла при допир. Знаеше това, защото беше докосвал всяка една от тях повече пъти, отколкото можеше да си спомни. Дроум позволяваше на своите машини известни удоволствия като възнаграждение за ефикасна работа.

— Погледнете! — извика Аметист и посочи плячката в ръцете на Аандред с нежния си елегантен пръст. — Жена от истинска плът! Откъде я намери? Какво ще правиш с нея? Знае ли Дроум? Ах, ти, немирнико!

— О-о-о — глезено изписка Ситрин. — Да внимаваш, Аандред! Ще ти ръждяса техниката, ако не внимаваш къде я слагаш. Защо после не дойдеш при мен, аз имам машинно масло, знаеш къде...

От трите най-въздържана беше Гарнит. Първата ѝ реакция се изрази в думата „Отвратително!“ После се приближи съвсем, оправи разчорлената коса на Примитивната и погледна бялото ѝ лице.

— Всъщност не е грозна. Когато Дроум свърши с нея, защо не ни я дадеш за малко? Преди да я дадете на троловете. Ще я облечем като гостенка. Ще се забавляваме. Ще бъде чудесно — както в старите времена — преди Дроум да престане да бъде на мода. — Бляскавото ѝ красиво лице гореше с жажда, стара като света.

Аандред ги заобиколи, без да отваря уста, въпреки че кучетата заръмжаха и заскимтяха. Зад гърба си чу смеха им, кънтящ като ужасни мънички сребърни камбанки. Продължи напред, понесъл жената в ръцете си, и влезе през лъснатите до огледален блясък врати в залата за аудиенции.

В геометричния център на високата и тясна зала с мрачен огън пламтеше кръгъл кладенец. Това беше главният логистичен невровъзел на Дроум — центърът на всичките му връзки. В дъното на помещението се намираше платформа, обградена от дясно и ляво с цветни прозорци — огромни пана със сложна и красива плетеница от орнаменти. Върху нея на трона си лежеше полуотпуснат Кралят на Подхълмието — под патина от паяжини и прах. От всички изкуствени тела в Дроум единствено това не бе предназначено да материализира духа на някого от бившите обитатели. То носеше Гласа на Дроум. През минали векове Дроум го беше използвал всяка нощ, за да слиза в него на пировете, предназначени само за най-важните гости. Там тялото

опитваше гозбите, хвалеше кухнята, ухажваше красивите дами, водеше остроумен интелектуален разговор, грижеше се вкусите на всеки гостенин да бъдат най-екстравагантно задоволени и изобщо повдигаше авторитета и насърчаваше търсенето на престижните услуги на Замъка. Обаче сега нямаше причина Дроум да използва тази форма и Аандред се учуди, когато тя се изправи и слезе от платформата. Само за секунда специални силови полета бяха напълно изтрили всякакви следи от неумолимия бяг на времето и годините.

На тялото беше придадена формата на бог на Елфите — то бе най-красивият предмет в Дроум. Кожата беше като грейнало старо сребро, поръсено със златен прах и после напръскано с милиони миниатюрни светлинки, като че ли покрито с най-дребни люспи. Дрехите бяха не по-малко величествени — сива коприна и бял лен, гарнирани с лъскавата алена кожа на приказната морска невестулка. Очите — пурпурни въглени — се бяха вторачили в него и издаваха леко раздразнение, както и слабо опънатите черти на лицето.

— Необходимо ли е да водиш тези животни навсякъде? — гласът беше приятен и равен.

— Не пречат на никого. — Аандред се мразеше заради примирителната нотка, която сам долови в гласа си. Дроум можеше по своя воля — когато пожелае — да накаже собствеността си с ужасна, разкъсваща болка, по-страховита от най-страшното нещо, което Аандред беше изпитвал като човек.

— Може би. Но те ме разстройват с постоянното си неспокойствие, с драскането, душенето, скимтенето... Изведи ги оттук, но първо ми дай Примитивния. Когато ги отстраниш, върни се тук, за да се занимаем с работата си!

Аандред подаде плячката. Величествената форма я пое небрежно в ръце. Очите на жената се бяха втренчили в Аандред, после се спряха на другия. Огромни очи. Аандред подсвирна на кучетата и излезе. Навън посочи пода с ръка. Животните послушно легнаха и притихнаха.

— Стойте така — заповяда той и се върна обратно в залата.

На път към трона погледна в кладенеца, вместващ невровъзела. Гореща светлина кипеше там — вечно движеща се мрежа от макромолекули, която съдържаше изкуствения интелект на Дроум. За милионна от секундата си представи, че държи напалмова граната,

после светкавично потисна този импулс. За мечти място в Дроум нямаше.

Доближавайки се до трона, той погледна красивото лице на формата и благодари на съдбата си — добре, че го беше дарила с тази ужасна, но неподвижна и постоянна маска на налудничав ентузиазъм. Ако Дроум се досети за смъртоносните му намерения, отмъщението ще бъде изпепеляващо...

— Донеси сондата! — нареди Дроум. Примитивната се съпротивляваше в ръцете му, но без успех. Дроум като че ли въобще не забелязваше това. Аандред намери сондата зад завеса от сребърна коприна. Апаратът беше пращен, но всички индикатори се оживиха, когато отвори командното табло. На черния екран се появиха неизброими светлини, всяка носеше различна информация. Специалният стол се отвори като стоманено цвете, за да приеме жертвата си. Жената изскимтя като кученце, после замлъкна. Не помоли за милост. Столът я прие в обятията си. Дроум въведе различни данни с клавиатурата, погледна видеолизатора, допълни инструкциите с още няколко телекоманди. Аандред си спомни как в доброто старо време някои от гостите се опитваха да заминат от острова, без да платят огромните си сметки. Ако въпросният гост не беше някоя важна личност с влияние или връзки, Дроум нареждаше на Аандред да доведе беглеца точно тук. Тогава Дроум използваше сондата и, естествено, откриваше достатъчно начини да балансира разноските на злочестия хитроумник. Е, това бяха дни, когато Аандред все още хранеше илюзията, ме васалните му задължения служат на една справедлива кауза. Колко глупав съм бил, помисли си мрачно. Мъртвите са си мъртви.

Очите на жената сякаш омекнаха. Напрежението в тях угасна. Появи се унесен, замечтан израз. Стегнатото ѝ лице се отпусна. Видеолизаторът сякаш разцъфна — израснаха тъмни форми; дълбоко заровени в съзнанието спомени изплуваха от емпатичния еманатор. Всичко това потъваше в жадния мозък на Аандред.

... приглушена гръмотевица раздира небето... краят на гората. Силен трясък, после се появява истински кошмар — чудовищен образ, толкова ужасен, че сърцето спира. Чудовищно страшилище с грубите форми на човек на огромен черен кон, не по-малко ужасен от ездача си... очите на коня — жълт огън... Джейбоум изпраща стрелата си,

чудовището реве, звукът разкъсва ухото. Джейбоум е смазан и разкъсан на парченца... Убийте го, убийте го, това омразно нещо, ярост червена като кръв... Удар, безтегловност, объркване, земята се върти, чувство за висене във въздуха... Още по-ужасяваща гледка. Кучета, по-скоро скелети на кучета, блестят като метал в нощта, фучат като фурии през поляната, скачат със страховити скокове, огромна сила, челюстите щракат, очите горят с ярък огън...

Аандред се обърна настрана, а Дроум изпъшка с досада.

— Ефектно, нали, Ловецо? — каза той. — Обаче неуместно в дадения случай сега. — Последваха нови телекоманди, екранът примигна и смени образа.

... топлото, сладко ухание на майчината гръд. Такава златна яснота, такъв прозрачен фокус — всеотдайната майчина милувка на любимото, единствено създание... галювна майчина ръка, нежно нарежда обични думи... слънцето докосва... целува нежната детска кожа... необятно щастие... безгрижен смях...

Нещо като че ли сграбчи Аандред за гърлото. Това беше тъй отдавна... Дроум опита пак.

... топла лятна нощ, просмукана плътно с диханието на морето. На плажа е тъмно, малки празнични огънове горят нейде далеч. Тича по белите дюни, по петите е Мондо... Ръцете му са груби от дърпане на рибарските мрежи, нежни, когато я докосват... дъхът му ухае на вино и желание... сърцето ѝ бие до пръсване, когато той я поваля на мокрия пясък... сърцето ѝ ще се пръсне...

Аандред нямаше сърце, което би могло да бие така, но почувствува, че го залива и притиска гореща вълна на някакво силно, дълбоко, непознато... или познато чувство, което напират отнякъде, търси излаз да избяга. Той затвори очи, стисна юмруци, олюля се за момент, докато тайнствените усещания секнаха... Дроум не бе забелязал нищо. Красивата маска беше разкривена от неудовлетвореност.

— Непотребно, ненужно, безпредметно! Нищо не получавам! Само тангенциална подкорова информация. Нищо ново освен залавянето ѝ. Някаква травма ми пречи. Какво ѝ има?

Аандред изгледа Дроум, изпълнен с учудване и неприятни предчувствия.

— Какво може да й има? Загадка! Чакайте, нещо ми хрумна — може би идеята ми е глупава, но все пак, — може ли това да има нещо общо с това че убих шестима от другарите й там преди един час?

Дроум го изгледа продължително и студено.

— Опасно се шегуващ, Ловецо!

Удивлението на Аандред мигом се изпари, останаха предчувствията.

— Моите извинения!

— Но разбира се, че си прав! — каза изведнъж Дроум. — Организмът й се нуждае от време, за да възстанови нормалните си функции. Предавам ти я за съхранение. Да се изчисти и обеззарази! Да й се даде храна и вода! Внимавай нещо да не й се случи!

— Къде ли мога да я държа аз? Не е ли по-добре да я предадем на грижите на някои от тези, които имат опит с обслужването на гостите? Гарнит сама предложи... — В момента, когато произнесе последните си думи, съжали за това, припомняйки си лицето на Гарнит. Обаче Дроум и така отхвърли предложението.

— Дръж я близо до кучетата. Сигурно имаш свободно място при тях. Що се отнася до Гарнит и другия обслужващ персонал, през тези години на бездействие те са придобили някои ненормални навици. Когато открием обекта отново, може би ще се наложи да ги заменя с нов персонал. Освен това Примитивната е затворник, а не гостенин.

Формата на Дроум замръзна. Светлината в очите му угасна. Аандред извади безчувственото тяло на жената от стола на машината. Главата й висеше безпомощно назад, ръцете й бяха студени, устните й имаха синкав оттенък. Необяснимо за самия него изведнъж го обзе жал и страх, че може да не е жива — понякога гостите не издържаха на разпитите на Дроум. Той я доближи повече до себе си. Дъхът й затопли одрасканата му метална буза. Забеляза пулсиращите вени на врата й. Успокоен, излезе навън при чакащите кучета.

Тяхното помещение се състоеше от голяма обща площ, а за всяко животно имаше индивидуално отделение по протежение на голямата стена отдясно. Отляво беше вратата към малкия и гол апартамент на самия Аандред.

Стените бяха от гранит, тук украса не беше нужна. Прозорци нямаше, но от тавана висяха силни тръбовидни осветителни тела. В единия ъгъл беше поставена голяма работна маса и стена с

диагностични инструменти. Аандред занесе пленницата в своя апартамент и внимателно я положи в стенната ниша, където той самият проспиваше времето, когато не работеше. После заключи кучетата в отделенията им.

Замисли се. Как да я изкъпе? В помещенията на замъка, където беше настанен персоналът, нямаше подходящи за хора инсталации. Самият Аандред почистваше металното си тяло (замърсено при излизанията му от замъка) със силен душ от богат на различни машинни масла разтвор. Той беше на път да остави пленницата както си беше, но инструкциите на Дроум бяха ясни и точни. После се сети за помещенията на проститутките. Те заемаха специален етаж на замъка и бяха наемани преди много години за нуждите на онези гости, които по религиозни или някои други морални съображения не желаеха да имат нищо общо с изкуствените играчки на Дроум. Проститутки в замъка отдавна нямаше — последните си бяха отишли преди четиристотин години — обаче като завъртя блестящите кранове, от тях потече кристалночиста вода и козметичен разтвор с обогатителни — хранителни за кожата — съставки и сапун.

Аандред я постави върху ухаещо на ориенталски есенции легло. Свали от нея парцаливите дрехи и кожените колани. Кожата беше добре обработена и мека. Това е професионална работа, а не дело на примитивни хора, си помисли той. Въпреки всичко грижливо хвърли дрехите ѝ в специалната шахта за отпадъци с отвор в стената. После се загледа в голото тяло. Откога не беше виждал жена от плът, кости и кръв? Не можеше да си спомни. Тя беше висока, с малки гърди и дълги, мускулести бедра. Тялото ѝ не бе съвършено, разбира се. На единия ѝ хълбок имаше белези от стари рани. Съдейки по подобната на паяжина следа по кожата, това сигурно беше белег от ноктите на див звяр, заключи Аандред. Бледата кожа беше гладка, макар че далеч не притежаваше копринената нежност, която отличаваше кожата на марионетките на Дроум. Тук-там по тялото ѝ се бяха образували синьо-черни подкожни кръвоизливи — следи от стоманената хватка на ръцете на Аандред. Косата ѝ беше разкошна, въпреки че сега беше черна бъркотия от косми, прикриваща чертите на лицето ѝ. Аандред се наведе, започна внимателно да преглежда скалпа, отделяйки косите косъм по косъм, взирайки се за паразити. Донякъде се учуди, че не намери нищо.

Когато свърши с банята, започна систематично да оглежда апартамента. Повечето от дрехите, които намери в гардеробите, се разпаднаха на прах още при първия допир. Но в един шкаф намери дреха, подобна на работен комбинезон от здрава изкуствена материя. Взе я. Отиде до тоалетната масичка и отвори едно чекмедже. От него лъхна на дъвен благоуханен парфюм. Без да се замисля, почти автоматично взе гребен и го пусна в джоба на комбинезона. Вдигна поглед към огледалото — то му показва безумно черно лице, червени пламтящи очи, блестящи зъби... Грозен съм като... помисли си горчиво.

Отнесе я обратно в кучешкото помещение. По пътя тя помръдна в ръцете му и той разбра, че е дошла на себе си, но държи очите си затворени и ръцете отпуснати.

Остави я в клетката на мъртвата Серулиън върху килимче от изкуствена трева. Серулиън беше една от любимките му до онази трагична нощ, когато кучето падна във вентилационен кладенец и необратимо повреди поведенческия блок на изкуствения си интелект. Празната ѝ форма все още лежеше на работната маса в общото помещение. Аандред затвори решетката, заключи ключалката. Взе две съдини от неръждаем метал от един шкаф и се върна в апартамента си. Донесе вода и гъста каша. Протегна ръка през широката решетка и ги сложи до нея.

— Ето, яжте, пийте. Трябва да си възвърнете силите.

Тя мълчеше, обърната с гръб към него.

Аандред повдигна рамене.

— Тогава правете каквото знаете. Никой няма да ви безпокои тук. Тук сте в безопасност, поне за известно време.

Отвори панелното капаче на ръката си и приспа кучетата. Те бавно, с дрънчене се отпуснаха на изкуствената трева, светлите им очи загаснаха, телата им замръзнаха. Аандред отиде в апартамента си.

* * *

Вграденият в тялото му таймер го извади от това безмисловно състояние, което служеше за заместител на съня. Той откачи кабела за зареждане и се спусна от нишата. Краката му изтрополяха на пода.

През вратата се чу приглушен писък. Страх! После метално дрънчене...

Аандред бързо отвори вратата и влезе в помещението. Мермус — Кралят на троловете, беше клекнал пред решетките, зад които беше затворена пленницата. С дълга вила, прилична на гигантска вилица за месо, той яростно мушеше пространството около нея, без да може да я достигне. Тя се беше свила в дъното на клетката — така че на Мермус не му достигаха няколко сантиметра, за да я прободете — и го гледаше с невидящи от ужас очи.

— Ей! — извика Аандред. — Стой! Какво е това? — Внезапно го обзе бяс. Мермус се осмеляваше да посяга на неговия дом! Направи стъпка напред, юмруците му се свиха.

Пълното лице на Мермус беше изкривено в гримаса на злокобно удоволствие, обаче то бързо се изпари и отстъпи място на раболепна дързост.

— Здравей, Ловецо! Просто се забавлявам! Целият замък говори за твоята пленница. Искаше ми се и аз да погледна... вратата беше отворена и си помислих, че може би ти се е искало да си поканиш гости...

Парещата ярост в гърдите на Аандред затихна. Задави го погнуса.

— Тебе да те поканя на гости. Вън! И да знаеш — отсега нататък в кучкарника ще оставям включено по едно куче. Сам ще си направиш нужното заключение, ако пак се довлечеш тук!

Мермус бавно се изправи, държейки вилата пред себе си като оръжие. Очичките му злобно блестяха.

— Дроум няма да хареса начина, по който ми говориш. Аз съм ценна собственост. Опитай се да ми навредиш и върху теб ще се излее неговият гняв.

С трепереща ръка — отново го беше обзела ярост — Аандред посочи изхода. Дързостта на Мермус рухна и тролът се измъкна позорно като бягаща мишка. Обаче на прага се обърна и му хвърли жлъчен поглед, омразата в очите му се насочи и към кучетата и затворената зад решетките жена. Аандред пристъпи напред, погледна към нея. Тя беше облякла комбинезона и очевидно беше използвала гребена. Косата ѝ беше чудесна — гъста, копринена, буйна, обграждаща лице с необикновена, нетипична красота. Очите ѝ се бяха

заковали върху него, немигащи, изпълнени с мрачни предчувствия, или поне така се стори на Аандред. Видя, че те са големи и дълбоки, дори и сега, когато я измъчваха опасения. Скулите ѝ бяха леко заострени, брадичката — волева, устата широка. Водата и храната бяха недокоснати.

— Не сте ли гладна? Жадна?

Очите ѝ се замъглиха. Тя отмести погледа си.

— А, разбирам, страхувате се от отрова, от наркотично действащи препарати. Нали съм прав? Не се безпокойте. Сондата е по-ефикасна от всеки психеделик. Ако Дроум желае вие да умрете, има на разположение милиони начини да направи това.

Не очакваше отговора ѝ, беше почти убеден, че не може да говори.

— А какво ще кажеш за себе си, желязно страшилище? Ти също си изкусен убиец, доказа го снощи. И ти ли желаеш да ме умъртвиш? Ти колко начина имаш на разположение да сториш това?

Говореше горчиво, с тих и мек глас, почти шепнешком. Акцентът ѝ му беше непознат.

Аандред едва не се изсмя с онзи ужасен, страховит смях. Овладея се навреме. Поради някаква причина, неизвестна и на самия него, не желаше да я плаши.

— Не. Вече не жадувам за ничия кръв. Освен може би за тази на Мермус, но той няма такава.

И, разбира се, за „кръвта“ на Дроум.

— Мермус е онази смрадлива зелена торба, която изхвърлих от кучкарника. Онзи същият, който искаше да Ви набоде на вилата.

Тя потрепери.

— О, онзи... Мислех, че ти си най-грозното нещо, което съм виждала през живота си, докато не зърнах него. Тук само богове и демони ли има?

— Богове? О, да, разбирам. Имате предвид красивата форма на Дроум? Уверявам ви, че той не е бог, а само по-красиво оформена от мен самия кукла, марионетка от по-скъпи материали.

Жената потъна в дълбоки мисли и дълго не каза нито дума. По едно време посегна към водата и отпи голяма глътка. Аандред я наблюдаваше, размишляваше. Пленницата се владееше отлично, като се имаха предвид разигралите се през последните двадесет и четири

часа събития. Толкова много ли се беше променило човечеството, или просто тя беше една необикновена жена?

Аандред включи кучетата и те се надигнаха от дюшечетата, въртейки опашки. Сложи им да се хранят — обичайната псевдохрана, разбира се, — ритуал, който никога не им омръзваше. Въпреки че беше безсмислен. Псевдохраната преминаваше през телата им непроменена, след това се преработваше химически, за да получи необходимата миризма и вкус и да им се предложи отново и отново. От това те получаваха някакъв полезен позитивен стимул, който „гъделичкаше“ един от блоковете на изкуствения им интелект. Когато свършиха закуската, Аандред реши да се заеме с поправката на обонятелния преобразовател на Амбър. Пусна я от клетката и тя игриво заподскача около него.

Погледна пленницата. Лицето ѝ бе съвсем пребледняло. Аандред поклати глава. Опасенията ѝ бяха съвсем естествени, особено като се имат предвид обстоятелствата. Какво ли чувства човек, когато го разкъсват метални зъби? Неговата собствена смърт бе настъпила леко — бе почувствувал бодването на инжекция, после го бе обзела апатия, безчувственост и пълна забрава...

Премести празната форма на Серулиън и почувствува някаква далечна, трудно уловима болка и тъга. Подсвирна на Амбър, щракна с пръсти. Тя скочи чевръсто на плота на масата, погледна го и зачака с типичното за нея добродушие.

— Добро кученце — прошепна Аандред, погали я по гърба. Отвори капачката на ръката си и натисна един от клавишите. Кучето се превърна в грациозна статуя. Аандред отвори панела на гърдите ѝ. Преобразувателят беше монтиран на платка, която можеше да се завърти на ос и да се изтегли навън. Допря хоботчето на анализатора до различни диагностични възли. Мястото на повредата веднага бе открито — отделила се от паметовия блок нишка. Изнесе я навън, огледа контактните ръбове, постави я отново.

После затвори гърдния панел и възстанови връзката. Сега индикаторът в неговия контролен блок светеше стабилно зелено. Амбър скочи от масата на пода, направи няколко бързи обиколки из помещението, излая със своя метален лай.

— Добре ли си сега, миличка? — запита Аандред. Пленницата надигна глава, в очите ѝ светеше въпрос. Изтекоха няколко дълги

секунди, после тя каза:

— Говориш не като машина.

— Защото ние не сме изцяло машини — обясни Аандред. — Не изцяло.

— Какво ще рече това?

Той взе стол, седна на него до решетките. Тя се отдръпна леко. Въпреки това самообладанието ѝ бе добро — страхът ѝ не личеше.

— Имало едно време... е, с една дума, едно време ние всички бяхме живи същества, живи — също като Вас. Аз, кучетата, даже плъховете в подземните тъмници. Даже Мермус. Всички някога живи — всички сега мъртви, — с изключение на Дроум, който наистина е машина.

Аандред побутна стола си още по-близо до решетките, наведе главата си към стоманените пръчки. Този път тя не се отмести назад, въпреки че очите ѝ се присвиха.

— Да обясня ли всичко това по-добре? — попита той. — Ако го направя, какво ще ми дадете в замяна на тази информация?

Още не завършил фразата си, почувствува срам. Защо се опитваше да я уплаши? Грозен стар навик. Скоро, съвсем скоро тя ще може да изпита всичкия ужас, който Дроум бе в състояние да създаде и упражни. Когато я дадеше на троловете...

— Не ми обръщайте внимание, — каза изведнъж неочаквано и за самия себе си. — Само ми кажете името си — това ще бъде достатъчно.

Тя дълго се взираше в очите му.

— Какво ли пък може да ми навреди това. Казвам се Сънди Гаро. — Повдигна брадичката си, изгледа го студено, сякаш го предизвикваше на бой.

Смелостта ѝ е заразителна, помисли той, после каза:

— Слушайте!

Разказа ѝ за Началото — преди седемстотин години. „Сийдкорп“ беше изпратила експерти в района на Морето на островите. После корпорацията беше построила Дроум — скъп курорт за специален вид гости. Онези, които намираха очарование в легендите за Старата Земя. „Тялото“ на Дроум се разполагаше на площ от няколко хектара, кулите му се извисяваха на стотици метри над най-високите хълмове на острова. Строителите надариха Дроум с мощен изкуствен

макромолекулярен интелект. И... след това замислиха големия си проект.

— Е, това беше чудесна идея — промърмори Аандред. — Отначало възнамерявах да снабдя Дроум с персонал от роботи под формата на древните приказни обитатели на Старата Земя: елфи, тролове, феи, джуджета, вълшебници, магьосници, вещици. Обаче на един от проектантите на начинанието... фактически това беше жена, тя отговаряше за строежа, е, на нея й хрумна особена идея... Роботите имат голям дефект — тяхното поведение е предсказуемо. А даден гост може да посети Дроум десетки пъти през живота си. И какъв ще бъде смисълът на този курорт, ако в него царува абсолютна скука. А тя няма ли да настъпи безусловно, ако персоналът никога не променя поведението си, никога не постъпва ирационално, никога не проявява човешки слабости, никога не греша? Разбира се, че ще настъпи.

— И...? — лицето на Сънди беше напрегнато.

— И така — решено бе да се купят човешки личности и да се преработят в духове, за да населяват формите.

— Какво значи всичко това — личности... духове... форми?

— Привидения. Всички ние в Дроум сме привидения. Кучетата например... са духовете на кучетата, които Дроум купи и умъртви преди седемстотин години. Умъртви безболезнено, разбира се, сигурен съм в това. След като направи пълни електронни записи на душите им, ако мога така да се изразя. Записа ги, за да служат в състава на Хайката.

Очите й се изпълниха с отвращение.

— По този начин ли се превърнахте в това, което сте сега? Бяхте убити, за да ви „сложат“ в машините?

— Не точно така. — Той се засмя и на самия него му се стори, че в смеха му звучеше „ръждива“ нотка. — Е, една или две от личностите бяха купени по този начин — това бяха болни или умиращи мъже и жени, които се продадоха за пари, които да оставят на семействата си, а и за шанса да продължат някак си съществуването си. Но повечето от нас са ексекутирани престъпници, чиито личности бяха продадени на търг, за да може приходите от него да обезвъзмездят по някакъв начин жертвите на извършените от тях престъпления.

Отвращението в очите й се превърна в погнуса, която като че ли заля цялото й лице.

— Значи ти винаги си бил убиец?

Той седеше и я гледаше в очите. Измина доста време и тя не издържа — извърна очи. Амбър изскимтя, чувствувайки напрежението, и се притисна до крака му с тревога. После Аандред отговори бавно.

— Разбира се. Бях прочут пират. Бърлогата ми беше край Сук. Излизах с армадата си и покорявах, ограбвах светове. И винаги се смеех. Обичах да се смея. Бях могъщ убиец в онези дни. Унищожавах хиляди и никога не се замислях за това. — Погледна настрани и спомените сякаш го заслепиха. — Но оттогава съм имал много, много време да мисля.

— За какво? Снощи ти и твоите създания убивахте, без да ви мигне окото! — Видя, че в очите ѝ затрептяха сълзи.

— Дроум ме командва изцяло. Намирам се под неговите заповеди. Мога ли да го предизвикам и да застана насреща му, за да спася шепа парцаливи Примитивни? Моментално ще бъда терминиран. В нашите форми са вградени предпазни механизми, превключватели за смърт, така да се каже. Можете ли да си представите, че Дроум би допуснал риска туристите да бъдат тероризирани от някакви „зомбита“ с престъпна психика, които изведнъж са решили да се развихрят? Нали не можете? — Сега говореше с тъга. — Вярно е и това, че аз и така съм мъртъв отдавна. И въпреки всичко, това е единственият живот, който бих могъл да имам сега и отсега нататък и не бих желал да се откажа от него.

Тя проговори мрачно:

— Разбирам. И какво стана с гостите?

Той сграбчи решетките. Пръчките се огънаха под силата на стоманените ръце.

— Модата се мени и преди около четиристотин години Дроум изведнъж опустя. Туристи вече не идваха и сега ние сме забравени. Но Дроум е убеден, че нещата ще се променят, че гости пак ще има. Аз обаче зная истината. Има и други курорти в зоната на Морето на островите. Всички са запустели. Разбира се, знаете това — вие, Примитивните, живеете в останките на тяхното величие. Дроум винаги е бил най-силният от всички тях. И може би ще устои на нападенията ви вечно. Такова поне е намерението му.

— Нападения? — гласът ѝ беше презрителен. — Не сме нападали никого. Пристигнахме да видим как стоят нещата тук. На

този остров има много пуста земя. Защо да не я обработваме? Всяка следваща година броят ни нараства — раждат се повече деца. За тях е нужна храна. Никога не сме възнамерявали да причиняваме вреда на вашия скъпоценен замък. За какво ни е нужно такова нещо?

Аандред се изсмя на това дръзновение.

— Какви идеи само имате! Ряпа в Долината на светлината. Примитивните събират гъби в Димлорнската гора. Деца ловят риба в Тъмната река. Това съвсем няма да се хареса на Дроум.

Очите ѝ пламнаха с опасен огън.

— Аз казах моето име. Ти имаш ли име?

— Дроум ме нарича Ловеца. Но когато бях човек, имах друго име. — Той замълча. После каза: — Наричаха ме Аандред. Славно, всяващо страх име беше то тогава. Сега? Днес то не значи нищо... — Гласът му заглъхна до тъжен шепот.

— Почти го бях забравил — излъга той.

* * *

Пусна другите кучета от клетките и те се изсипаха в общото помещение с нескрита радост. Кримсън подуши решетките на клетката на пленницата, завъртя опашка и се отдалечи спокойно. Аандред видя, че лицето ѝ е побеляло.

— Не се страхувайте — каза той доброжелателно. — Сега те няма да ви направят нищо лошо, само не трябва да бягате.

По лицето ѝ личеше, че не му е повярвала.

— Погледнете колко е хубаво това, — каза той, отваряйки вградено в десния му хълбок отделение. Оттам извади любимата играчка на кучетата — малка магьосническа топка, съдържаща дребен механичен хомункулус. Преди много години я беше взел от един от магьосниците в кулите на замъка. Търкулна я по пода. Тя се плъзна, от нея заструиха синкави искрици, зазвучаха комични писукания, изригнаха дълги стълбчета виолетов дим. Кучетата се втурнаха след нея игриво. Сиена я настигна първа и гордо му я донесе, пренебрегвайки ревнивите побутвания на другите кучета. Аандред отново я търколи и животните пак се втурнаха стремглаво подире ѝ.

След около половин час те загубиха интерес към играта и се скупчиха около господаря си. Изглежда, пленницата ги интересуваеше живо — гледаха я постоянно с искрящи очи и дълги изплезени езици, провиснали от металната им паст.

Сънди Гаро ги наблюдаваше със същия интерес.

— В очите им има странна светлина. Погледът им е особен — каза тя. — Като че ли знаят някаква тайна.

— Е, не са обикновени кучета. Когато бяха истински, искам да кажа, когато бяха от истинска плът и кръв, те бяха интелигентни кученца. За седемстотин години дори едно куче може да научи много неща. — Може би дори и повече от един човек. — Често се питам доколко разбират истината, — каза той, като че ли мислеше на глас. — При все това те са само кучета.

Тя мълчеше и ги гледаше. После погледна и него и в очите ѝ Аандред прочете объркване.

— Сега не изглеждат толкова страшни. Колко е странно това... като се има предвид, че само преди половин ден разкъсаха... Тогава твоите кучета бяха ужасяващи, кошмарни творения на злото. — Устата ѝ потръпна. — Сега са грациозни, дори бих казала красиви.

— Разбира се, че са красиви, — каза той със свиреп глас. — От всичките творения на Дроум те са най-добрите и най-чистите. Не бива да вините тях за смъртта на приятелите си. Те правят само онова, за което са отгледани и обучени. Кучетата биха си играли с тази топка, хвърлена от ръката на ваш приятел, по същия начин, по който си играят, когато тя е пусната от моята ръка.

Аандред се обърна за малко към животните. Когато погледна отново към пленницата, тя бе с гръб към него, легнала на постелката — очевидно заспала.

* * *

Денят премина както стотици други дни. Аандред играеше с кучетата и мислеше за бившия си живот — за доброто лошо старо време. Обаче спомените бяха избледнели, като че ли от прекалено многократното им повтаряне, и той откри, че мислите му непрекъснато се връщат към пленницата. Какъв ли е бил животът ѝ? Тя беше

очевидно частица от дълбоко изостанала култура — потомка на изгубени или изоставени гости и избягали роби, на един примитивен свят, където космически кораби вече не се отбиваха...

Какви надежди би могла да има тя? Кратък живот с много страдания и ранна смърт. Никога няма да види чудесата на обитаваната от разумни същества галактика; никога няма да влезе в позлатените зали на Дилвърмун, нито пък в мрачните галерии на Бистърхайм, никога няма да се любува на вълшебната красота на което и да е небесно тяло от Космоса; тази незабравима гледка — брилянт на фона на кадифе. Никога няма да изпита хилядите човешки удоволствия и лукса, който той беше приемал като нещо обикновено през живота си на истински човек.

Поклати глава. Празно дърдорене. Сънди Гаро сигурно ценеше живота си — какъвто и да беше той — не по-малко, отколкото той ценеше собственото си синтетично съществуване. Или дори повече, помисли си той мрачно. Мисълта го потисна и той се опита да я забрави. Срамота е, че трябва да завърши живота си като играчка за троловете. Тази пък мисъл го ядоса. Реши, че е по-добре да счупи врата ѝ, отколкото да я даде на Мермус, както сигурно Дроум ще му нареди да направи. Би могъл да ѝ спести този ужас.

Денят бавно изтичаше. Привечер вграденият в стената говорител мелодично наруши тишината. Усещането беше странно и объркващо — гласът на Дроум едновременно от стената и в главата му.

— Ловецо! Доведи пленницата в приемната зала!

Аандред намери украсена с диаманти каишка в шкафа, който не беше отварял поне от стотина години.

— Елате, — каза той на Сънди Гаро. — Трябва да носите това. Дроум очаква от мен да ви заведа при него без затруднения.

Очите ѝ се разшириха и тя инстинктивно се отдръпна.

— Ами ако обещава, че няма да бягам?

— Съжалявам, — отвърна Аандред. — Ако бях на ваше място бих обещал всичко и бих побягнал при първа възможност. Може би сте по-пъргава от мен и въпреки че надали ще успеете да избягате от замъка, сигурно ще успеете да ми убегнете, поне за известно време. А за това, че ще чака, Дроум ще ме накаже с болка.

Тя наведе глава и Аандред закачи каишката на шията ѝ. Кучетата подскачаха в клетките и скимтейки го умоляваха да ги вземе със себе

си.

— Бъдете добри, кученца — прошепна той. — Не можете да дойдете този път. Ще се върна бързо.

Вървяха през ярко осветените коридори на замъка. Аандред беше отпуснал каишката свободно. Гаро се оглеждаше любопитно. Малцина от обитателите на замъка ставаха толкова рано, но все пак по пътя срещнаха група джуджета с парцали, кофи и звукова метла, белобрад вълшебник и младоликия му помощник, няколко трола, които стояха в неосветена странична галерия и се кикотеха, червенокоса вещица с разкошна широкопола роба от братството на Черното тайнство. Пленницата оглеждаше всички срещнати с интерес.

— Всички ли са мъртви? — запита Гаро с удивление в гласа.

— В известен смисъл. Те мислят, че са живи. — За собствено учудване усети, че се опитва да се защити.

— Озадачена съм, — каза тя. — Изглежда, че не се радват на безсмъртието си — всички имат такива тъжни, горчиви изражения...

— Не разбирате ли на какво се дължи това? — Дългите, лишени от съдържание години му натезаваха все повече. — Ще ви обясня, за да не мислите, че ние сме щастливи приказни герои. — За вас, Сънди Гаро, може да се окаже и по-лошо, помисли той. — Може би Вашата собствена съдба ще Ви се стори по-приемлива, ако Ви разкажа за нас. Персоналът на Дроум включва над три хиляди подобни човешки „привидения“. Примитивните имат ли толкова голямо село? Не? Много ли ви се виждат? — Ужасният му смях прогърмя в коридорите със страхотно ехо. — А какво би станало, ако нашият „полуживот“ не траеше повече от вашия? Седемдесет, осемдесет години — това нормална продължителност на живота ли е за Примитивните? Ние тук в Дроум сме заедно вече седемстотин години. Представяте ли си това? Представете си го! А кои сме ние? Убийци, насилници, мъчителни, крадци, осъдени на смърт за кражбите си. Мермус например беше шериф на област. Той е арестувал и затварял момчета и момичета по лъжливи обвинения, използвал ги е брутално за различни цели и когато те не са ставали вече за нищо ги е убивал и заравял на територията на затворническата ферма. Той се кълне, че са намерени само една малка част от жертвите му, а броят на тези намерени е хиляда! Представете ли си? Не се ли ужасявате, когато видите изписаното по лицето му зло?

Сънди Гаро го наблюдаваше с изражение, в което се примесваха съжаление и ужас. Лицето ѝ беше побеляло, устните ѝ — безкръвни. Той продължи да говори със страст, каквато отдавна не вярваше, че може да съществува у него:

— Мислите че съм преувеличил своите престъпления ли? Не съм! А аз бях благороден кавалер в сравнение с мнозина тук в Дроум, крадах само от богатите, използвах насилие само срещу насилниците, нападах само тези, които можеха да се защитават. Признавам, че бях донкихотовски пират и не желяех да мисля за себе си лоши неща, да виждам себе си в светлината на чудовище! Да! — Ако имаше устройство с канали за сълзи в желязната си глава, сигурно би заплакал. Вместо това обаче той с грохот удари юмука си в стената. Красивият шлифован мрамор се пропука, като че ли го удари взривна вълна. Отдолу се показва груба, бетонна повърхност.

Тя се беше отдалечила от него, доколкото позволяваше дължината на каишката. Отломка от мрамора беше разкъсала кожата на бузата ѝ. Течеше тънка струйка кръв. С ръце върху устата си тя го гледаше втрещено.

— Съжалявам — промълви Аандред. — Възбудих се прекалено много. Сега ще се успокоя. Не се страхувайте!

— Защо не избягаш? — за пръв път в гласа ѝ не се чувствуваше дори скрита нотка на омраза. — Няма ли изход?

— О, разбира се — има разни летящи лодки по Тъмната река. Летящият кораб на Краля на Елфите се намира в павилиона на Тихия бряг. Не разбирате ли за какво става дума? Дроум знае по всяко време къде се намира всеки от нас. Може да умъртви всекиго само с една-единствена мисъл. Или да накаже жестоко всеки. А ние не можем да запазим идентичността си без Дроум, без неговите схеми, без инсталациите за зареждане, енергийните възли. Без всичко това ние просто ще се разпаднем. Дори да успея да избягам, дори Дроум да бъде унищожен — с мен е свършено най-много след пет-десет години.

— А може ли да четете мислите ви?

— Не. Все пак имаме известна самостоятелност. Той може да се включва пряко в нашите мозъци, но само за да заповядва. За да отговорим, ние променяме начина на връзка. И това става само благодарение на факта, че прекалено много преки връзки с Дроум биха могли в даден момент прекомерно да пренатоварят изкуствения

интелект и да нарушат или увредят някои от характеристиките му. Въпреки че практически е имало известна обратна връзка, онова, което специалистите наричат обратна миграция на мислите — част от нашата престъпна психика е, така да се каже, „просмукана“ в Дроум в продължение на толкова много години. — Той въздъхна.

Продължиха да вървят мълчаливо. Непосредствено пред приемната зала тя проговори отново:

— Все пак не разбирам. Защо са напълнили курортите си с такива страшилища?

— Тогава беше на мода така наречената „черна романтика“, тя се наложи успешно, после пак я забравиха...

В залата тя притихна. Минаваха покрай кладенеца с централния логистичен невровъзел.

— Какво има в него? — попита тя.

— Дроум. По-точно съществената част от мозъка му. — Той долови внезапно появилата се напрегнатост в тялото ѝ и опъна каишката, скъсявайки разстоянието. — Въздържайте се, Сънди Гаро! Онова, което премисляте в момента, няма да свърши работа. Погледнете внимателно! Виждате ли как силовото поле пречупва светлината? Ако скочите в кладенеца, полето ще ви попречи да паднете върху невровъзела, освен ако тежите десет пъти повече, отколкото миналия път, когато ви носех. Само толкова голяма маса според мен би могла да превъзмогне силовото поле. — Той подръпна каишката. — Освен това, ако убие Дроум, ще убие и мен. Не бихте искали това да тежи на съвестта ви, нали? — Възнамеряваше думите му да прозвучат на шега, но лицето ѝ бе забулено от мрачно отчаяние.

Формата на Дроум ги очакваше край сондата.

— О, — промълви той. — Нашата гостенка.

Разпитът със сондата потвърди най-лошите опасения на Дроум. Примитивните бяха на ръба на отчаянието, те нямаха друг изход, освен да окупираят острова. Приз очите на Сънди Гаро Аандред видя как хората бяха обсъждали възможностите си за оцеляване. Група след група сериозни, мрачни, разтревожени мъже и жени бяха настоявали за едно и също нещо: заселници трябва да бъдат пратени на острова, наричан от тях Земята на приказките, въпреки ужасяващите легенди за него. Аандред научи нещо интересно за Сънди Гаро — тя бе водещият

експерт в племето по въпросите на островната екология. Бе избрала като свое задължение да слезе на брега с първата група.

... тя стоеше на плажа, прегърнала силно съпруга си, борееща се със себе си да задържи сълзите. — Не се безпокой, не сме изложени на опасност. Никой не е бил на Земята на приказките години наред. Чудовищата сигурно са вече безвредни. Ентропията е на наша страна. — Погледна сина си — набито двегодишно дете с огненочервена коса и упорито изражение. Поглади, разчорли буйната грива, повдигна детето за последна прегръдка. То се притисна до нея, въпреки че обикновено се дърпаше от обятията на родителите си. Бащата нежно го отдръпна от майката... тя се обърна, преглъщайки сълзите си, и навлезе във водата към чакащата я лодка. Махаше, докато лодката прекоси рифовете и навлезе в дълбоката синя вода, а фигурките на плажа се смалиха и после съвсем изчезнаха в изгасващата светлина.

Аандред отново почувствува, че го сграбчват отдавна забравени емоции. Трудно му беше обаче да ги определи. Ако бе истински човек, дели би почувствувал сълзите да се стичат по бузите, би ли усетил силен натиск в гърлото, биха ли се разтресли гърдите му от сподавени ридания? Не можеше да си отговори, но нещо го ослепяваше, каквото и да бе то. Погледна бледото лице на спящата Сънди Гаро и натискът на непознатото чувство се увеличи до нетърпимо ниво.

Аандред потрепера. Дроум му говореше:

— ... оставям организацията на екипите на теб, Ловецо! Това е от твоя компетентност. Да се вземе галерата. Островите да се унищожават един по един! Да се убият колкото се може повече от Примитивните! Да се изгорят полетата, да се взривят рифовете, да се отровят кладенците! Всички, разбира се, няма да успеем да отстраним, но ще минат много поколения преди те да се размножат отново до такава степен, че да станат опасни!

Обстановката излиза от реалните си измерения, помисли Аандред. Чувствуваше се като сянка в трагичен фарс.

— Голямо начинание — успя да промълви той.

— Обаче необходимо. Докладвай за извършеното утре! Бъди готов да тръгнеш след три дни!

— Какво да правя с жената? — запита той, преди да успее да се замисли.

— Дай я на Мермус и на неговия екип. Като стимул! — Дроум замлъкна.

* * *

Аандред я носеше бавно към вътрешността на замъка. Опитваше се да мисли, но не му се удаваше. Не виждаше изход. Влезе в помещението с кучетата. Постави я на масата. Пленницата беше бледа, но пулсът на врата ѝ беше подчертано силен. По-добре да беше починала на разпита, мислеше той. По-добре да го направя сега — преди да се събуди: няма да усети нищо. Обгърна главата ѝ в могъщите си ръце. Грехота е да се унищожи такъв красив живот. Дълго време стоя неподвижен. После се сети за троловете, за вилите, огньовете, куките. Решимостта му се възвърна. Но преди да свие металните пръсти, очите ѝ се отвориха и се срещнаха с неговите. Смути го, че в тях нямаше тревога — тя като че ли разбираше какво бе искал да извърши той. Рязко оттегли ръцете си. Изтекоха минути в тежка, заредена с недоизказани неща тишина. Накрая тя с мъка се изправи и седна на масата.

— Какво казах?

— Всичко. Истината — отговори Аандред.

— Какво ще стане сега?

Погледна я, благодарейки на провидението за налудничавия израз на лицето си. Можеше да направи поне едно последно добро, да скрие, че неизбежна смърт грози народа ѝ.

— Не знам — излъга.

— Но нищо добро?

Сви рамене, замисли се за някоя сполучлива лъжа. Мозъкът му беше безпомощен, в безсилие заудря главата си с тежките юмруци. Тя се сви: сега беше уплашена.

— Какво има, Аандред?

На вратата се чу блъскане, безразборна врява.

— Ловецо! Отваряй! Тук сме, за да си приберем наградата. — Това беше мазният глас на Мермус. Кралят на Троловете отвори вратата шумно и нахлу в помещението, следван от двама свои поданици.

Мермус се опита да заобиколи Аандред, който беше застанал на пътя му. Очите на трола светеха триумфално. Той беше силно възбуден от предчувстваното удоволствие.

— Какво забавление, какво забавление! — повтаряше безсмислено той, протягайки ръце към Сънди Гаро.

За Аандред времето като че ли спря. Той се загледа в широко отворените ѝ зелени очи — които сякаш не вярваха, че това, което става, е истина, — в бледото лице, в свитите устни. Измина цяла вечност. После вцепенението му премина. Той изрева и отхвърли Мермус настрана. Кралят на Троловете се удари с трясък в стената, търколи се на пода и стана. Цялото му тяло се гърчеше, устата му се изкриви в грозна гримаса.

— Как се осмеляваш? Дроум ще те накаже. Но първо ще те накажем ние! — И Мермус изтегли стоманена палка от пояса си. Оръжие се появи и в ръцете на двамата му спътници.

Кучетата се раздвижиха зад решетките, притискайки се към железните пръчки, от гърлата им прозвуча заканателно ръмжене. Арост бушуваше в Аандред и тя растеше, набъбваше, заплашваше да избухне. Отваряйки капачето на ръката си, той бързо натисна някои клавиши. Решетките се отвориха рязко. Кучетата излетяха като тъмни топки и се нахвърлиха върху уплашените тролове. И тримата бяха разкъсани, преди да могат да издадат какъвто и да е звук. На пода се търкаляха парчета пластмаса като от изпочупени кукли, хидравлични възли, стоманен кабел и скоби, а кучетата си играеха с тези останки, издавайки различни типично по кучешки радостни звукове на изпълнен дълг.

— Виждате ли — каза Аандред. — Такива добри кученца, верни кученца. — След това се сети за онова, което му предстоеше, и застина в очакване на гнева на Дроум.

Когато този гняв го достигна, Аандред падна сред животните, гърчейки се от болка, изгаряща болка, която прогони всичките му мисли. Времето отново застина... След безкрайна вечност болката отслабна дотолкова, че той да може да чуе гласа на Дроум.

— Ела в залата, Ловецо! Доведи затворничката — жива — и твоите окаяни, разрушителни зверове!

Болката го сграбчи отново, но само за момент, после го отпусна и той успя да се изправи. Страхуваше се.

— Не се осмелявам да отлагам изпълнението на заповедта, Сънди Гаро. Той ме вика — и Вас също. И кучетата. — Необятна тъга го обгърна, изпълни празнотата, оставена от болката.

Отново вървяха към залата. Тя беше пред него, доколкото позволяваше дължината на каишката. Лицето ѝ отново беше побеляло от страх, но тя вървеше изправена, бойко, с гордо вдигната глава.

— Какво ще ни направи?

— Дроум ще накаже мен, — отговори той. Кучетата чувствуваха тревогата в него и се движеха съвсем близо, неспокойни, напрегнати, нащрек.

— Как? С болка ли?

И това, помисли си той. После каза:

— Ще убие кучетата. Знае кое ми е най-скъпо. Знае как най-добре и най-силно може да ме нарани.

Спряха пред високите врати на залата за аудиенции.

— А с мен какво ще прави?

Поставяйки ръка на огромната сребърна дръжка на вратата, Аандред отвърна:

— Мисля, че ще те умъртви, Сънди Гаро. Ако имам възможност, ще се опитам да облекча нещата доколкото мога.

Лицето и се смали, помръкна, но само за секунда. После кимна с глава и успя да се усмихне. Нещо като подобие на усмивка, но все пак... Той откряна вратата и те влязоха.

В дъното на залата формата на Дроум крачеше напред-назад с бързи, ситни стъпки.

— Елате тук, — изрева гласът. После настъпи тишина и тя беше страшна. — Елате тук бързо. Нямам време за губене.

Аандред погледна настрана към нея. Тя трепереше, но все пак се владееше. Възхитително!, помисли той. Възхитително.

Минавайки покрай кладенеца, светец със студено вътрешно сияние, ръката му се стрелна към панела, зад който държеше вълшебната топчица с малкия хомункулус — любимата играчка на кучетата. Без да се замисля, без да прави опит да се прицели, той хвърли топката над ниския парапет и в кладенеца. Малкото човече вътре изкрещя пронизително. Аандред изрева:

— Дръж!

В същата част от секундата Дроум започна манипулациите по терминирането му и Аандред почувствува как формата му се размеква. Но преди да го доубие, замъкът прехвърли вниманието си към кучетата. Бе късно... Едното куче застина и замръзна във въздуха над кладенеца, превърнало се в сгърчена статуя. Другите обаче потънаха в отвора, разкъсвайки, преодолявайки силовото поле. То се сви с тихия съсък на имплозията, като разпиля кучетата върху изкуствения интелект на съоръжението. Преди обаче да умрат, тези същества се опитаха да уловят топката на господаря си, разкъсвайки деликатните кристални нишки, разбивайки Дроум на трилиони атоми — облак от блестящи късчета във вечността.

Аандред успя да се изправи на колене, треперещите му ръце дрънчаха върху пода. Формата на Дроум лежеше неподвижна с лицето надолу. В залата се възцари особена атмосфера: като че ли през нея премина нещо и после това нещо излезе навън — сякаш душа напускаше покойно тяло. Това нещо премина през цялата монолитна грамада на замъка, докосна всяко кътче, всяка ниша, всяко скрито ъгълче. До ушите на Аандред долетяха далечни, едва уловими писъци...

* * *

Много, много години по-късно един червенокос младеж водеше също червенокосата си сестричка по лъкатушешц нагоре път към китна зелена гора. След дълго вървене те стигнаха до каменна пейка, на която седеше статуя от черен метал. Ръката на стоманения гигант беше отпусната върху гърба на сгърчено в неестествена поза, ръждясало стоманено куче. Лицето на статуята беше замръзнало в налудничава, брутална гримаса с ужасяващи блестящи неестествено очи и момиченцето се изплаши.

— Колко е грозен — каза то.

— Не! — каза младият мъж строго. — Никога не казвай това! Когато нашият народ дошъл за първи път в Земята на приказките, той убил стотици страшни чудовища с помощта на своите кучета и затворил останалите живи чудовища, докато загинали сами. Ако не е бил той, всички сме щели да загинем.

— Е, добре, а защо тогава той седи сега тук съвсем сам?

Лицето на младежа беше сериозно: той си спомняше горестта на една съдба, участ — прекалено сложна, за да я разбере едно дете на нейната възраст.

— Той ставаше все по-бавен и по-бавен, докато загинаха и последните чудовища. Един ден дойде тук и донесе това свое последно куче. През онази есен той все още успяваше да ми намигне, когато идвах да го видя. Обаче на следващата пролет престана да се движи окончателно.

— Това е тъжно.

— Да.

След малко те се обърнаха и поеха пътя надолу по хълма, обратно към своя живот.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.